

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jus Canonicum Practice Explicatum

Seu Decisiones Casuum Ad Singulos Decretalium Gegorii Papæ IX. Titulos,
& ad Consuetum Referendi Modum accommodatæ

Complectens dimidiam Decretalium Partem, videlicet nonaginta duos
Titulos, nimirum usque ad Titulum XX. Libri de Feudis exclusivè

Pichler, Vitus

Ingolstadii, 1728

Quæst. II. An interrumpatur per Pignorationem?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62305)

Ad II. Imprimis in presenti casu non tam agitur de servitute, quam de dominio sylvæ, quod præterdit Monasterium, adeoque negatur Minor, dein etsi ageretur de servitute lignationis & pasculationis, per nullam tamen prohibitionem vel contradictionem extrajudicalem, nisi simul clare doceretur, servitute iniquè exerceri, non inducitur, nec indè præsumitur mala fides, quia prohibitus vel interpellatus non tenetur credere suo Adversario, nec per dubium qualecunque ex tali contradic-

ne forsan ortum inducitur scientia, servitute non competere in fundo alieno. Unde negatur etiam Major.

Ad III. *Dist. Ma.* Requiritur patientia Domini, quando inchoatur Præscriptio & exercitium servitutis in alieno fundo. *C. Maj.* in decursu, & quando Præscriptio jam fuit cœpta se non opponente Domino. *N. Ma.* In presenti lignatio & pascuatio in hac sylva per 20. annos scitur fuisse exercita patiente Monasterio, & nihil contra movente.

QUÆSTIO II.

An Præscriptio interrumpatur per Pignorationem?

Pignoratio, Germanicè Pfändung nihil est aliud quam captio pignoris propria auctoritate facta, quando nimirum res alterius, fundum meum ingredientis, capiuntur & detinentur (vel etiam ipse ingrediens) donec mihi satisfaciatur pro injuria vel damno illato. v. g. Titius agit sua pecora pascuatum in meum pratium, venatur in mea sylva, piscatur in meo flumine &c. si ego id pati detrectem, & unum vel alterum pecus, instrumentum venationis aut piscationis &c. eadem auferam irrequisito Judice, dico ipsum pignorare, pfänden. De jure communi dantur quidem contra talem, qui sic ingreditur fundum meum, & sic prohibet me, ne ego solus & fundo meo uti pro arbitrio possim, variæ actiones, uti *prescriptis*

verbis in factum. *l. qui servandarum §. fin. ff. prescriptis verbis.* Item actio *L. Aquilia*, scilicet ex tertio capite. *§. capite tertio Inst. de l. Aquil.* rursus actio negatoria contra hujusmodi turbatorem. *§. aquæ 2. Inst. de Action. l. 2. ff. si servit. vind.* Pignorationes tamen de jure scripto non sunt permissæ, sed potius prohibita. *l. Quintus Mutius 39. §. 1. ff. ad L. Aquil. Speculator l. 1. p. 2. tit. de Actore n. 59.* ex Statutis tamen particularibus locorum, ac ferè universali consuetudine, præsertim Germaniæ permittuntur. Illustriss. Bavaricæ Cancellar. *ad statut. Bav. tit. 27. a. 8. n. 1.* & quasi tota die exercentur, eum maximè in finem, ut contra factum & inquietationem conservetur jus pignorantis, & impediatur Præscriptio servitutis v.
 B b b 3 g. quam

g. quam quærit Adversarius, aut præ-
tendit. Math. Coler. de Process. exe.
cut. p. 1. c. 3. n. 90. Nunc videndum,
an semper & universaliter per pigno-
rationem amittatur possessio, ac per
consequens interrumpatur Præscriptio
coepa?

Non levia ad asserendam inter-
ruptionem militant argumenta, I. qui-
dem ex Jure Saxonico, quod l. 3. art.
20. §. Et mag auch wohl pfänden/
ubi pignorationi tribuitur expressè
effectus, ut interrumpat Præscriptio-
nem: id quod fortè & alibi receptum
est in Praxi. II. In rebus & juribus
incorporalibus patientia Adversarii in-
ducit quasi - possessionem, & habetur
loco traditionis, ut tribuat initium
præscribendi. l. quoties 15. in fine, ibi:
ut aliquid patiatur. & l. quoties fin.
ibi: usum ejus juris pro traditione pos-
sessionis accipiendum esse. ff. de servitut.
l. 1. ff. de ag. pluv. arc. ergo etiam
dispatientia, quando fundi Dominus
pati desinit, vel per actum aliquem
prohibet Adversarium uti suo jure
prætenso, interrumpit quasi - pos-
sessionem servitutis, consequenter &
Præscriptionem. Balbus de Præscr. 3.
p. 6. §. ult. p. pr. q. 4. n. 40. ut adeò
omnes actus possessorii, vel usurpati
hactenus in prædium vel bona vicini
habeantur pro non exercitis, & de
novo oporteat inchoare Præscriptio-
nem, scilicet à tempore, quo impe-
dimentum vel contradictio Domini
cessat. Balb. n. 42. Panormit. in c. illud
de Præscr. n. 18. in f. siquidem ex pi-
gnoratione, v. g. abactione & inclu-

sione pecorum satis arguitur diffinitio
& contradictio Domini, servitutem
in suo fundo pati reculantis. Imo
in c. auditis eod. n. 5. arg. l. de pignori
5. §. siquis fortè ff. de Op. Nov. Non
cùm dissensus voluntatis nostræ
minùs declaretur factus, quàm verba
l. de quibus 32. §. 1. ff. de LL. imobis
tior sit actus facti, quàm verborum,
per l. sic tamen §. siquis ff. de
edilit. Ed. ibi: multò amplius est ad
cere, quàm pronuntiare, l. nostram
Testam. c. dilecti. 52. de Appellat. II.
Per solam citationem verbalem inter-
rumpitur Præscriptio odiosa, l. 1.
30. annorum, qualis est præscriptio
cùm notissimi pr. l. sicut C. de præscr.
30. vel 40. annor. ergo multò magis
per pignorationem seu capturam
alem seu rerum, seu personæ, tutoris;
cùm efficacior sit citatio realis
quàm verbalis. Jason in l. 2. com.
ff. de jurisd. omn. Jud. & citatio realis
non minùs excuset à negligentia,
qua currit Præscriptio tricennaria
placuit §. præscriptionum caus. l. 1.
3. quàm verbalis. IV. Præscriptio inter-
rumpitur per violentam expulsi-
onem possessoris. l. naturaliter ff. de usuf.
ibi: cum quis de possessione vi expul-
Balb. q. 4. cit. n. 4. atqui per pigno-
rationem v. g. ovium, tibia pascendi
asciæ ligna cadentis &c. expellit
quis Adversarium ex suo fundo vio-
lenter cum ovibus, tibia, asciæ &c.
Etsi autem Adversarius sprete pigno-
ratione non cesset continuare servitu-
tem pascendi, lignandi &c. & Do-
minus fundi per dissimulationem, et

quod deinceps taceat, pignus captum Judici non tradat, vel aliter jus suum Judicialiter non prosequatur, ac propterea in culpa & negligentia, per quam currit Præscriptio tricennaria vel quadragenaria, constitui videatur; tamen, quia citatio ad Judicem verbalis sufficit ad interrompendam dictam Præscriptionem longissimi temporis, pignoratium verò est quasi citatio realis, pignoratium inducet interruptionem. V. Præscriptio tricennalis interruptitur adversus eum, qui non petit debitum, per hoc, quod creditor res sibi oppignoratas vel hypothecatas detinet; quia hic modus interruptionis multo tutior est, quam quæ fit per Judicalem conventionem, cum hujusmodi detentio imitetur litis contestationem, l. cum notissimi cit. §. imò & illud. ergo etiam interruptitur Præscriptio adversus eum, qui servitutum præterdit in meo fundo, per pignorationem pecoris, quod in hac pignoris refineo, etsi illud Judicem non tradatur, nec Judicium instigatur.

Quamvis autem hæc motiva fortiter urgeant, Juri tamen & communi DD. sensui conformius esse Juris, Præscriptionem nullam interrupti per pignorationem, si captum pignus non tradatur Judici, saltem regulariter, ex sequentibus fundamentis.

I. Nuda pignoratium, ubi pignus captum non traditur Judici, nec jus suum ulterius prosequitur pignorans apud Judicem, nihil est aliud, quam

extrajudicialis declaratio diffensûs super jure pasculationis, lignationis, retentionis rei ab alio usurpata vel præterita: sed extrajudicialis hujusmodi declaratio, Præscriptionem jam inchoatam subsequens, istam non interruptit aut vitiat, uti vidimus in resolutione quæstionis l. ergo; siquidem pignoratus quoque, non minus ac denunciatus extrajudicialiter, non acquirit scientiam rei alienæ, vel juris à se amissi, sed manet adhuc in probabili errore ac ignorantia de suo non jure, præsertim si tanquam successor insistat possessioni ab antecessoribus suis cœptæ, & sic in eorum jura succedat. Id quod adhuc magis procedit, si pignoratus pergat in usu servitutis, vel detentione rei alienæ, jus suum ulterius non persequente adversario, qui pignoravit, vel Judicem non adverte, vel jura sua, quibus convincatur pignoratus, se agere contra jus alterius, non manifestè docente, sed tacente & acquiescente. per gloss. & text. in l. 1. C. de fidei commiss. c. cum Ecclesia. & c. fin. de caus. possess. & propr. item c. 1. §. si verò. Quid sit investitura. in usib. Feud.

Dein Pignoratium, sicut Arrestatio, est prohibita de Jure Communi. l. Quintus Mutius §. l. seq. ff. ad l. Aquil. ergo, quamvis de Consuetudine & Jure Statutario sit permessa, nullam tamen vim habet & effectum, consequenter nec interruptit Præscriptionem, nisi in casibus, pro quibus permittitur à Consuetudine & Jure Statutario: atqui non permittitur, nisi pi.

pignus captum tradatur Judici, ejusque auctoritas ex post imploretur: quod probatur partim à pari cum pignoratione & captura debitoris fugam attentantis facta à creditore; quam capturam & detentionem quamvis Jura permittant fieri propria auctoritate. *l. ait Prætor. 10. §. si debitorem. 16. ff. que in fraud. creditor. l. omnes omnino. l. si coloni. C. de agric. & cens. lib. 11.* tamen impunè non fit, nisi creditor detentum immediatè perducat ad Judicem, ejusque incarcerationem petat. per *l. 1. §. 2. C. ubi quis de Curiali. Bart. in l. interdum. §. qui furem. num. 1. ff. de furt.* imò decinens incurrit crimen privati carceris. *l. un. C. de privatis carcer. inbibendis. l. fin. pr. C. de Malefic.* partim à pari cum repræfaliis; nam eas usurpans tenetur res apprehensas repræsentare Superiori, ut ex illis fiat satis creditoribus auctoritate Judicis, ne plus justo exigant. per *l. qui filios. C. que res pignori. l. justè 11. ff. de acquir. possess.* ne injuriarum inde nascatur occasio, unde Jura oriri deberent. *l. mimerint. C. unde vi. l. creditores. 3. C. de pignor.* partim à pari cum locatore, cui quamvis liceat res conductorum illatas includere propria auctoritate, ut ajunt DD. ex *l. 2. C. in quib. caus. pign. tacitè contrahitur. & §. item Serviana Inst. de act.* debet tamen hoc facere, pro majori securitate, cum ministerio Judicis, petendo ipsius Officiales. *Alex. Conf. 134. n. 3. vol. 4.* vel debet reponere in manibus Justitiæ hujusmodi pignora. *Coler. n. 117.*

Ergo, licet ex statuto vel consuetudine pignoratō, & apprehensio personæ, vel rerum, v.g. pascuatio exercētis in nostro fundo sit permissa, tamen apprehendens non debet personam vel res in sua custodia potestate retinere, sed Judici respectare, quamprimum potest. *l. in auth. sed omnino C. ne litor pignoro. n. 3.* quia exercere carcerem personam est publici Juris, neque conceditur privatis. *l. fin. pr. C. de Malef. & pignorationum causa requiritur inter gradus & species inferioris jurisdictionis, & sic denuntianda vel referenda ad Judicem loci. C. n. 118. seqq.* ut nimirum formidetur possessor vel Dominus intra inavores & turbatores, & ne met in sua causa sibi jus obstat deatur contra *l. un. C. nequis causa. & l. un. Cod. de privatis.* Et istud observatur in praxi, & est statutum in Jure Bavarico *l. a. 8.* ubi disponitur, ut quis pignori diutius sub custodia non retineatur per noctem, & mox altero die Judici deferat. Cum igitur pignoratō non permittatur, nisi pignus datur Judici, in cujus territorio pignus cepit, ideo, qui illud penes se tenet, illicitam facit pignoratōnem, cui Jura Statutaria & Consuetudinaria assistunt, consequenter nec est interruptenda Præscriptio.

Addidi in resolutione questionem *saltem regulariter;* nam dantur casus in quibus interruptio Præscriptio-

hæc dicitur, licet pignus retineatur, aut
Judici non tradatur, uti l. Si pigno-
rans ipse munitus est jurisdictione,
saltem inferiori, ordinaria, & hære-
ditaria, non verò ex delegatione &
commiffione quadam. Berlich. n. 10.
Si is, quem pignorare intendis, fu-
git, & sic nec in persona nec in re-
bus capi potuit; quia qui metu de-
poffatione decedit, & fugit, cenfe-
tur vi expulfus poffeffione fua. l. 5. ff.
de iur. cap. III. Si pignoratus non re-
venit ad ufum pascendi, lignandi,
dumendi rem &c. videlicet in conti-
nenti, vel intra modicum tempus:
quam verò hoc effe debeat, relin-
quitur arbitrio Judicis. IV. Si ftatim
initio Præfcriptionis, feu dum alius
incipit in meo fundo exercere servi-
tutem, vel rem meam occupat, me
oppoſito, vel pignora ab ipfo capio,
ita ut nullum in eo poffeffionis actum
patir. Berlich. n. 9. *Œ feqq.* cum aliis.
Extra hos cafus autem ad effectum in-
terruptæ Præfcriptionis pignus re-
preſentari & tradi debet Judici. Sed
cui n. illi, qui in loco, ubi fit pi-
gnoratio, jurisdictionem, faltem infe-
riorem & baffam exercet. Jus Ba-
varicum & Cancellarius Schmid ibi-
dem. tit. 27. art. 8. n. 2. non obftan-
te, quod pignoratus alteri Judici fit
fubjectus, & actione personali ex l.
aquilia (feclufa pignoratione) coram
alio effet conveniendus, laudatus Can-
cellar. n. 9. fi verò quis alteri Judici
tradat pignus, multari poteft. Ber-
lich. n. 18. feqq.

Nunc ad argumenta in contrarium
(R. P. Pichler Decifiones.)

allata, & quidem ad l. 2. Jus Saxo-
nicum fe ipſum explicat fatis l. 2. art.
28. verbis: Wann er mit der Pfand-
dung recht umgehet / dummodo legi-
time procedat cum pignore, h. e. tra-
dendo rem pignoratam Judici: & ad-
huc clariùs in Novellis p. 2. conf. 7.
Œ. fin. ubi, poſtquam pignorationi at-
tributus eſt effectus interruptendi
Præfcriptionem additur: *Es ſoll aber
mit der Pfandung gebühlich / und /
wie landbräuchlich / gebaret / und
die Pfande in das Gericht / da-
rinnen der Grund gelegen / über-
antwortet werden.* Ad II. *diſt. con-
ſeq.* Diſpatientia Domini, per pignora-
tionem fatis indicata, interruptit vel
potius impedit Præfcriptionem, fi pi-
gnoratio fiat in inchoatione & initio
Præfcriptionis. C. Conf. fi fiat ex lon-
giori intervallo, poſtquam jam per
aliquod tempus, puta unum vel alte-
rum annum, poffeffio Adverſarii fuit
continuata te patiente, & nihil con-
trà movente. N. Conf. Ad III. N.
conf. & paritatem, quia Jura citata
actioni & Judiciali conventioni tri-
buunt effectum interruptendi Præſcri-
ptionem tricennariam, nullibi verò
pignorationi extrajudiciali, & ſine in-
terventu Judicis factæ, ſed hæc po-
tius prohibetur à Jure, à ſtatuto au-
tem & conſuetudine regulariter etiam,
quando pignus retinetur à pignorante,
& ſic, cum non entis nullæ ſint qua-
litates, per l. ejus. qui. Œ. ſicut enim ff.
ſi cert. pet. nulla vis, quæ operetur
interruptionem Præſcriptionis, eidem
conceditur.

C c c

Ad IV.

Ad IV. C. Ma. N. Min. & paritatem inter vim expulivam, qua quis in totum ejicitur ex possessione, possessione naturali in ejicientem translata, ac inter vim turbativam, qua quis in possessione rei, vel quasi - possessione servitutis, aut alterius juris aliquamdiu quiete usurpata, inquietatur; huic enim licitum est suam possessionem qualitercunque defendere, dummodo faciat in continenti, v. g. redeundo ad usum juris jam captum, vel ad possessionem, quam tali casu non censetur amittere, etque Prator assistere debet contra turbantem, ad quem merito confugit turbatus, si contra nimis potentem turbatorem propria auctoritate nequeat defendere & retinere possessionem suam. l. 2. ff. de servit. l. 3. §. hoc interdictum 2. ff. uti possidetis. Aliud est, si pignoratus (vel aliter turbatus, aut prohibitus) non revertatur in continenti ad usum sui juris pratensis, aut possessionem non continuet, sed pignorationi (aut prohibitioni) acquiescat, quia forte timet majorem vim &c. tunc enim amittit possessionem, consequenter & Prescriptionem contingit labefactari ac interrumpi naturaliter. l. 3. §. in amittenda. §. f. seq. l. si id 25. §. quod autem solo animo. ff. de acquir. possess. sicut amittit possessionem, qui vi expulsi deiecitur ab ea: quamvis & taliter dejectus, si in continenti (quod ipsi licet) rursus deiciat suum spoliatorem, non amittat possessionem, sed potius in pristinam causam reverti, quam vi possidere, intelligatur. l.

1. §. cum 26. l. 3. §. eum hinc 9. l. possessionem. 17. ff. de vi & vi in Quod additum est de captura rei quasi hæc magis argueret diffidens pignorantis & turbati, quam cum verbalis, parum vel nihil facit; captura realis est intelligenda de vi reali ipsius personæ, qua reus fit Judici per capturam, non de apprehensione rerum, uti fit in pignoratione, ubi pignus non traditur. Balb. de præscript. 3. part. 6. §. de me part. pr. q. 2. n. 29. cum dicitur ubi autem pignoratur seu apprehenditur ipsa persona, que fugam motatur, id fit ob periculum in re in quo cessant regulæ Juris probatæ. l. de pupillo. §. si quis vitæ. Op. Nov. Nunt. sed & hoc casus debet persona pignorata & capta iudici. Coler. n. 143.

Ad V. C. Ant. N. Conf. & paritatem; disparitas est, quod l. in tiffimi §. inò & illud. loquatur de ignore conventionali, quod vel initio contractus, vel deinceps sibi à debitore sponte traditur majori securitate crediti accepto ideo, quamdiu illud pignus retinetur a debitore, licet per 30. vel plures annos sicut ipse dominium illius non præbit, ita nec debitor præscribit contra ipsum, ut liberetur ab obligatione vendi; cum retentio pignoris, si creditor contentus solutionem non petit, sit assidua quædam interruptio vel interruptio, impediens cursum Prescriptionis, eò quod nulla sit culpa aut negligentia ex parte pignora-

ipientis, contra quem deberet cur-
 rere Præscriptio odiosa 30. annorum.
 Econtra per pignorationem non spon-
 te traditur pignus, sed invito & con-
 trahenti auferitur propria auctoritate
 & extrajudicialiter: nusquam autem
 in toto Jure Communi, imò nec
 Sanuario vel Consuetudinario, habe-

tur vel probatur, quòd talis extorsio
 pignorum, ac interpellatio realis &
 extrajudicialis inducat Præscriptionis
 interruptionem; cùm illa potius pro-
 hibetur de Jure Communi, &, ubi
 pignus non traditur Judici, nec ap-
 probetur à Statutario vel Consuetudi-
 nario.

QUÆSTIO III.

An Præscriptio interrumpatur per citationem Ju- dicialem?

UT quæstio hæc solidius decida-
 tur, prænotandum est triplex
 Præscriptionum genus à DD. confide-
 rari in hac parte solitum: scilicet I.
 Præscriptiones temporis brevis, quæ
 complentur trienniò, uti contingit in
 rebus mobilibus. II. Præscriptiones
 temporis longi, nempe 10. annorum
 inter præsenes, & 20. annorum
 inter absentes, uti contingit in re-
 bus immobilibus contra privatos.
 III. Præscriptiones temporis longis-
 sima, nempe 30. vel 40. anno-
 rum, uti contingit, quando currunt
 in rebus & juribus immobilibus con-
 tra Communitates non privilegia-
 tas, item in actionibus persona-
 libus contra privatos etiam, ubi 30.
 & contra Ecclesias, ubi 40. anni re-
 gulariter requiruntur ad complendas
 Præscriptiones, contra Ecclesiam Ro-
 manam verò, & Monasteria Mendi-
 cantium Religiosorum ex speciali pri-
 vilegio omnino 100. anni.

Jam notant DD. ulterius, Præscri-

ptiones brevis temporis, nempe trien-
 nii in Jure esse merè favorabiles, seu
 in favorem præscribentium introdu-
 ctas; & istæ non interrumpuntur per
 solam citationem, neque per litis con-
 testationem sine sententia contra præ-
 scribentem lata, sed per solam senten-
 tiam in effectu secutam, eamque vali-
 dam. l. 2. §. 21. ff. pro emptore. l. 18.
 ff. de R. V. l. 9. §. 6. ff. ad exhiben-
 dum. quia nec per litis contestationem
 tollitur titulus & possessio præscriben-
 tis. Econtra Præscriptiones longissimi
 temporis nempe 30. 40. vel plurium
 annorum, esse Odiosas, partim quia
 sunt introductæ propter negligentiam
 eorum, qui tanto tempore relinquunt
 penes alterum rem suam, vel usum,
 aut servitutem in re sua, vel non pe-
 tunt in Judicio, quod sibi debetur:
 partim quia secundum Jus Civile nec
 titulum nec bonam fidem exigunt hæc
 Præscriptiones, ac per eas solummo-
 do paratur exceptio. per l. sicut & l.
 cum notissimi C. de præscr. 30. vel 40.

C c c 2

annor.